

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt torsdag den 31. marts 2011

Sag 264/2010

A

(advokat Gunnar Homann, beskikket)

mod

Rigspolitichefen

(kammeradvokat K. Hagel-Sørensen)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Københavns Byret den 21. juli 2010 og af Østre Landsrets 11. afdeling den 2. august 2010.

I påkendelsen har deltaget syv dommere: Poul Søgaard, Niels Grubbe, Poul Dahl Jensen, Jens Peter Christensen, Michael Rekling, Hanne Schmidt og Lars Hjortnæs.

Påstande

Kærende, A, har nedlagt påstand om, at frihedsberøvelsen af ham ikke burde have været opretholdt ved Københavns Byrets kendelse af 21. juli 2010.

Indkærede, Rigspolitichefen, har påstået stadfæstelse.

Supplerende sagsfremstilling

Af politirapport af 19. juli 2010 fremgår, at politiet ankom til en kolonihave på Amager på baggrund af en anmeldelse fra ejeren om, at tre udlændinge havde taget ophold i hans kolonihave. Ved politiets ankomst sad A sammen med de øvrige to personer under et halvtag på kolonihavehusets terrasse og spiste. Det er anført i rapporten, at huset var et ca. 20 m² stort træskur, som var lettere ramponeret og utæt og bar præg af års slid. Stedet var rodet, og det flød med affald. Haven var omkranset af en høj hæk med en 180 cm høj trælåge, der var låst med en hængelås, som eneste adgangsvej. A blev sigtet for husfredskrænkelse.

Af afhøringsrapport af 19. juli 2010 fremgår, at A nægtede sig skyldig. Det er i afhøringsrapporten anført, at han forklarede, at han var kommet alene til Danmark med bus for ca. tre dage siden, og at han havde tilbragt de tre dage i kolonihavehuset, som han af husets ejer havde fået lov til at bo i. Han var kommet til Danmark for at søge arbejde, men indtil nu havde han forsøret sig selv ved at samle flasker.

Af politirapport af 19. juli 2010 vedrørende afhøring af anmelderen fremgår bl.a., at han dagen forinden havde set de tre personer i sin kolonihave og havde bedt dem om at forlade stedet. De talte gebrokkent engelsk, og de forstod godt, at de skulle forlade grunden. Han har ikke givet dem lov til at opholde sig der.

Den 19. juli 2010 udstedte Københavns Politi et bødeforelæg på 25 kr. til A for overtrædelse af straffelovens § 264, stk. 1, nr.1, ved uberettiget at have skaffet sig adgang til kolonihaven.

Ved Udlændingesseservices afgørelse af 20. juli 2010 blev A udvist med indrejseforbud i 2 år efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, og § 32, stk. 4, 2. pkt. Om begrundelsen for afgørelsen hedder det bl.a.:

”Det fremgår af sagen, at du indrejste i Danmark den 16. juli 2010, hvor du den 19. juli 2010 – 3 dage efter din indrejse – blev anholdt og sigtet for overtrædelse af straffelovens § 264 (husfredskrænkelse) hvilket du har modtaget en udenretlig bøde på kr. 25 for.

Det fremgår videre, at du sammen med 2 andre, for 3 dage siden tog ophold i have 553, Uplandsgade 41, 2300 København S, uden ejerens tilladelse.

Du var ved anholdelsen ikke i besiddelse af midler til dit ophold her i landet, herunder til din hjemrejse, og har ikke godtgjort, at du på lovlig vis vil kunne skaffe dig sådanne.

Det bemærkes, at politiet har oplyst, at du tidligere i 2010 har været sigtet for tyveri her i Danmark.

Ved afgørelsen om, at du skal udvises af Danmark, har vi lagt vægt på, at du i forening med 2 andre personer har taget uberettiget ophold i en kolonihave uden ejerens tilladelse, hvorfor du har overtrådt straffelovens bestemmelse om husfredskrænkelse, ligesom det fremgår, at du ikke har nogen penge eller hjemrejsebillet.

Vi finder derfor, at du udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, idet det er en grundlæggende samfundsinteresse at kunne beskytte sig mod husfredskrænkelse, og vi finder ligeledes, at der er grund til at antage, at du ved fortsat ophold i Danmark, ikke har økonomisk mulighed for, på lovlig vis, at skaffe dig kost og logi eller midler til din hjemrejse.

Vi har derfor ikke fundet, at denne udvisning af dig med indrejseforbud i 2 år er uforenelig med EF-reglerne og dermed med EF-domstolens praksis vedrørende udvisning af udlændinge omfattet af EF-reglerne.”

Det er oplyst, at Udlændingetjenestens afgørelse om udvisning af A er påklaget til Integrationsministeriet, som endnu ikke har truffet afgørelse.

Den 3. august 2010 blev A udsendt til Rumænien.

I en notits af 28. oktober 2010 udarbejdet af den vagthavende politiassistent, der havde udstedt bødeforelægget af 19. juli 2010, er det bl.a. anført, at den pågældende ikke havde været opmærksom på, at A havde nægtet sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 264, stk. 1, nr. 1.

Det er oplyst, at A har vedtaget en bøde på 1.000 kr. i henhold til et bødeforelæg af 5. februar 2010 udstedt af Københavns Politi for butikstyveri, jf. straffelovens § 276, jf. § 287, stk. 1.

Det drejer sig om tyveri af barberblade til en samlet værdi af 924,96 kr.

Anbringender

A har anført bl.a., at det følger af udlændingelovens § 37 og bestemmelserne i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5, 6 og 13, at domstolsprøvelse af frihedsberøvelse i medfør af udlændingelovens § 36 skal være af samme intensitet som domstolskontrol med administrativ frihedsberøvelse i henhold til grundlovens § 71, stk. 6, således at der skal foretages en sådan prøvelse af grundlaget for frihedsberøvelsen, at domstolen kan tage stilling til lovligheden heraf. Dette følger endvidere af Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, idet domstolsprøvelse i henhold til grundlovens § 63 og udlændingelovens § 52 af en administrativ udvisningsafgørelse ikke kan anses for at være effektive retsmidler som forudsat i charterets artikel 47, stk. 1, da en sådan prøvelse først finder sted lang tid efter, at frihedsberøvelsen er iværksat.

Er Højesteret ikke enig i det anførte om domstolsprøvelsens intensitet, anmoder A om, at EU-Domstolen forelægges præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af charterets artikel 47, stk. 1.

Frihedsberøvelsen af A er ikke lovlig. Udvisning af ham er i strid med EU-opholdsdirektivets artikler 27 og 28, som disse bestemmelser er fortolket af EU-Domstolen. Den begåede kriminalitet i form af husfredskrænkelser er af helt ubetydelig karakter, hvilket ses af den beløbsmæssigt meget lille bøde, som A har fået, og som udlændingemyndighederne ud fra lighedshensyn er forvaltningsretligt bundet af ved deres afgørelse. Den begåede kriminalitet kan således ikke anses som en adfærd, der udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, jf. artikel 27. Det vil endvidere være uproportionalt at udvise A, når henses til den vurdering af strafværdigheden, der ligger i det udstedte bødeforelæg.

Det er usikkert, om bødeforelægget vedrørende husfredskrænkelserne er vedtaget, eftersom A nægtede sig skyldig over for politiet.

Oplysningen om, at A den 10. februar 2010 vedtog et bødeforelæg for tyveri, bør ikke føre til en anden vurdering, da der er tale om uligeartet kriminalitet, der ligger nogen tid tilbage.

Frihedsberøvelsen burde derfor ikke have været opretholdt.

Rigspolitichefen har anført bl.a., at domstolsprøvelse af frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 ikke kan omfatte udlændingemyndighedernes skønmæssige vurdering af, at As adfærd udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Prøvelsen kan heller ikke omfatte eventuelle sagsbehandlingsfejl ved de administrative afgørelser om udvisning. Disse spørgsmål vil kunne prøves ved søgsmålet mod udlændingemyndighederne efter grundlovens § 63.

Rigspolitichefen har protesteret mod, at der forelægges præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder artikel 47, stk. 1, for EU-Domstolen.

For det tilfælde, at der skal ske en prøvelse som anført af A, gøres det gældende, at udvisningsbeslutningen er lovlig og gyldig.

Det fremgår af udlændingelovens system, at de konkrete sanktioner ikke har betydning ved afgørelser om administrativ udvisning.

Det følger af opholdsdirektivets artikel 27, at der kan ske udvisning af en unionsborger, såfremt udlændingen udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, og det fremgår af EU-domstolens praksis, at medlemsstaterne har et betydeligt skøn med hensyn til, hvad hensynet til den offentlige orden i medlemsstaten tilsiger, og at dette skøn kan variere fra land til land og fra periode til periode.

A er kendt for tidligere kriminalitet her i landet, og det er en skærpende omstændighed, at kriminaliteten er begået i forening med andre, og at kriminaliteten er begået kort tid efter hans indrejse i Danmark. Desuden må det tillægges betydning, at A ikke har været i besiddelse af midler, så han kunne forsørge sig selv uden at begå ny kriminalitet, og han har ikke haft et dokumenterbart formål med sit ophold, der tyder på, at han vil være erhvervsaktiv i lovligt erhverv eller kommer som turist.

Det forhold, at A tidligere har begået kriminalitet i Danmark uden at blive udvist, men først udvises, når der på ny begås en straffelovsovertrædelse, viser, at der foretages en konkret vurdering af, om udlændingen udgør en reel risiko. Der er altså ikke nogen automatik.

Udvisningen er ikke uproportional.

Der er ikke af A påvist elementer i sagen, som er forbigået af domstolene, eller som burde have ført til et andet resultat.

Retsgrundlag

Lov nr. 224 af 7. juni 1952 om udlændinges adgang til landet m.v. bestemte i § 2 bl.a.:

”§ 2.

Stk. 1. Politiet bør afvise en udlænding, der vil indrejse til landet:

...

2) når det må antages, at han ikke har de til opholdet her i landet fornødne midler til sit underhold,

...

4) når det må antages, at han helt eller delvis vil ernære sig på ulovlig vis eller uhæderlig måde,

- 5) når han er politiet bekendt som erhvervs- eller vanemæssig forbryder eller efter det foreliggende må antages at ville indrejse for at begå forbrydelser,
 - 6) når hans indrejse på grund af begåede borgerlige forbrydelser ikke er ønskelig,
- ...

Stk. 3. Efter justitsministerens beslutning kan en udlænding afvises, når det skønnes, at hans indrejse af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelse af ro og orden eller som følge af deltagelse i foranstaltninger, der har en mod den danske stat eller dens institutioner rettet fjendtlig karakter, ikke er ønskelig, eller når hans forhold iøvrigt måtte give anledning dertil..."

I bemærkningerne til § 2 hedder det i lovforslaget bl.a. (Rigsdagstidende 1951-52, till. A, sp. 5251):

"Stk. 3 indeholder en nærmere udformning af den i T. [Lov nr. 158 af 30. Marts 1946 om midlertidig Ændring af og Tillæg til Lov af 15. Maj 1875 om Tilsyn med fremmede og rejsende m.m.] § 1, stk. 3, indeholdte bestemmelse, hvorefter afvisning kan ske efter rigspolicechefens beslutning, forsåvidt den pågældendes indrejse af hensyn til statens sikkerhed eller anden lignende grund ikke er ønskelig."

Ved lov nr. 104 af 21. april 1958 om ændringer i udlændingeloven, der var begrundet i indgåelsen af den nordiske paskonvention den 12. juli 1957, blev § 2, stk. 3, til stk. 5.

Ved lov nr. 155 af 21. marts 1973 om ændringer i udlændingeloven, der var begrundet i Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber, blev § 2 affattet således:

"§ 2. En udlænding, der vil indrejse til landet, kan afvises:

...

- 4) når det må antages, at han helt eller delvis vil ernære sig på ulovlig vis eller uhæderlig måde, eller hans indrejse strider mod hensynet til den offentlige orden eller sundhed, fordi han misbruger beruselsesmidler, herunder euforiserende stoffer,
- ...

- 7) når hans indrejse af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelse af ro og orden eller som følge af deltagelse i foranstaltninger, der har en mod den danske stat eller dens institutioner rettet fjendtlig karakter, ikke er ønskelig,"

I bemærkningerne til § 2 hedder det i lovforslaget bl.a. (Folketingstidende 1972-73, till. A, sp. 314-15):

”Nr. 4 svarer til den gældende lovs nr. 4, men foreslås udvidet med en adgang til at afvise personer, hvis indrejse ikke er ønskelig af hensyn til den offentlige orden eller sundhed på grund af misbrug af beruselsesmidler.

Ændringen må ses på baggrund af, at den vide afvisningsadgang i den gældende lovs § 2, stk. 5, (”når hans forhold i øvrigt måtte give anledning dertil”) foreslås ophævet, jfr. herom nedenfor under pkt. 4. Forslaget er i overensstemmelse med en henstilling i den nordiske betænkning.

... Det kræves endvidere, at indrejsen skal være uønsket af hensyn til den offentlige orden eller sundhed. Der er hermed navnlig tænkt på tilfælde, hvor den pågældende kan udgøre en fare for andre, idet han ved sin livsførelse kan forlede til lignende misbrug, eller hvor han i øvrigt på grund af sin tilstand må befrygtes at kunne være til fare for andres sundhed ...

...

4. Forslagets nr. 7 svarer til den nuværende bestemmelse i § 2, stk. 5, med den ændring, at sidste led ”eller når hans forhold i øvrigt måtte give anledning dertil” er udeladt. Denne ubestemte regel er uforenelig med fællesskabernes afvisningsgrunde (alene hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed). Det forekommer ikke rimeligt at opretholde reglen over for andre udlændinge. Den nordiske udlændingekomite foreslår da også bestemmelsen ophævet. Efter udvidelsen af afvisningsgrunden efter forslaget nr. 4 vil ophævelsen i øvrigt ikke betyde nogen væsentlig ændring i gældende praksis, idet bestemmelsen kun sjældent anvendes, bortset fra tilfælde, som efter forslaget falder ind under nr. 4.”

Den nordiske udlændingekomites forslag er indeholdt i betænkningen ”Utlänningspolitik och Utlänningstiftning i Norden” (Nordisk Udredningsserie 16/70) s. 47, og argumentationen er i hovedsagen overført til de danske lovmotiver.

I lovforslaget var det andet, nye led i nr. 4 affattet således:

”eller hans indrejse på grund af misbrug af beruselsesmidler, herunder euforiserende stoffer, strider mod hensynet til den offentlige orden eller sundhed.” Ordlyden blev foreslået ændret til den vedtagne i betænkning afgivet af Retsudvalget den 23. februar 1973 med henblik på at tydeliggøre bestemmelsen (Folketingstidende 1972-73, till. B, sp. 712-13).

Lov nr. 226 af 8. juni 1983 om udlændinge bestemte i § 28 bl.a.:

”§ 28. En udlænding ... kan ... afvises ved indrejsen:

...

5) Hvis andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.”

I lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen anføres (Folketingstidende 1982-83, till. A, L 105, sp. 2059), at bestemmelsen svarer til § 21 i det lovudkast, der var foreslået i Betænkning om udlændingelovgivningen. Udkast til ny udlændingelov (betænkning nr. 968/1982). Det hedder herom i betænkningen bl.a. (s. 52-53):

”b) Udvisning af ordensmæssige hensyn.

Efter udlændingelovens § 4, stk. 1, nr. 3, jfr. § 2, stk. 1, nr. 4 og 7, kan en udlænding udvises, hvis han helt eller delvis ernærer sig på ulovlig eller uhæderlig måde, hvis hans indrejse strider mod hensynet til den offentlige orden eller sundhed, fordi han misbruger beruselsesmidler, herunder euforiserende stoffer, eller hvis hans indrejse af hensyn til opretholdelse af ro og orden ikke er ønskelig. Også disse betingelser retter sig hovedsagelig mod udlændinge på kortids-ophold. Ca. 38 % af udvisningerne sker med hjemmel i disse bestemmelser, der således har stor praktisk betydning.

De af udvalget foreslåede afvisningsregler giver som hidtil mulighed for at afvise en udlænding på korttidsophold her i landet, når hensynet til opretholdelse af ro og orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her, jfr. lovudkastets § 21, stk. 1, nr. 5. Denne regel må antages at dække det praktiske behov. Efter udvalgets opfattelse vil det hverken være rimeligt eller nødvendigt at have en tilsvarende mulighed for udvisning af udlændinge, der lovligt har opholdt sig her i landet i længere tid end 3 måneder.”

I betænkningens bemærkninger til bestemmelsen anføres bl.a. (s. 180):

”ad stk. 1

Afvisningsgrundene i nr. 1 - 5 svarer til bestemmelserne i udlændingelovens § 2, stk. 1, nr. 1 - 8, men er forenklet betydeligt i forhold hertil.

Nr. 1 om indrejseforbud, nr. 2 om de formelle bestemmelser med hensyn til pas, visum og indrejse, nr. 3 om ophold og arbejde uden tilladelse og nr. 4 om manglende subsistensmidler og midler til hjemrejsen har i det væsentlige samme indhold som bestemmelserne i lovens § 2, stk. 1, nr. 8, 1, 3 og 2. Tilføjelsen i nr. 4 om, at udlændingen ved indrejsen skal være i besiddelse af de nødvendige midler til hjemrejsen, er i overensstemmelse med hidtidig praksis.

I stedet for afvisningsgrundene i udlændingelovens § 2, stk. 1, nr. 4 - 7 indeholder udkastet bestemmelsen i nr. 5, hvorefter en udlænding kan afvises, når sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til den offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

De gældende bestemmelser i lovens § 2, stk. 1, nr. 4 - 7, indeholder en række afvisningsgrunde, hvis væsentligste begrundelse antagelig har været, at de tillige skulle tjene som udvisningsgrunde, jfr. lovens § 4, stk. 1, nr. 3. I udkastet er udvisningsspørgsmålet nu reguleret i §§ 17 og 18. Ved indrejsen har bestemmelserne kun fundet anvendelse i

beskedent omfang, fordi de forhold, hvorunder paskontrollen udføres, ikke tillader en sådan nøjere undersøgelse eller vurdering, som bestemmelsernes anvendelse forudsætter.

Det må imidlertid anses for nødvendigt at opretholde en hjemmel til at afvise en udlænding, som udgør en sikkerheds- eller sundhedsmæssig risiko, eller hvis ophold strider mod den offentlige orden. Der er valgt en formulering, som svarer til art. 2, stk. 1, i rådsdirektiv nr. 64/221.”

Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev udlændingelovens § 18, stk. 1, nr. 3-5, flyttet til § 25 a, stk. 2, med følgende ordlyd:

”Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding ... desuden udvises, hvis:

...

3) Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.”

I bemærkningerne til § 25 a hedder det i lovforslaget bl.a. (Folketingstidende 1997-98, 2. samling, till. A, L 59, s. 1583):

”Det foreslås, at afvisningsreglerne i § 28, stk. 1, nr. 3-5, jf. stk. 2, indarbejdes i reglerne om administrativ udvisning, jf. den foreslåede bestemmelse i § 25 a, stk. 2.”

Højesterets begrundelse og resultat

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, udvises, hvis andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udvisning af udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, kan dog kun ske i det omfang, det er foreneligt med disse regler, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3. Udlændingesseservices afgørelse om udvisning kan påklages til Integrationsministeriet. Ministeriets afgørelse kan af udlændingen kræves indbragt for domstolene efter grundlovens § 63. Der er fastsat regler om en særlig procedure for indbringelsen for domstolene, jf. udlændingelovens § 52.

Hvis det er nødvendigt for at sikre, at udvisning af en udlænding i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, kan gennemføres, kan politiet i medfør af § 36, stk. 1, frihedsberøve udlændingen. I tilfælde af frihedsberøvelse skal udlændingen fremstilles for retten, der tager

stilling til frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse, jf. udlændingelovens § 37. Som anført i Højesterets kendelse af 2. juli 2008 (UfR 2008.2394) er udlændingelovens § 37 baseret på den opfattelse, at personer, der underkastes frihedsberøvelse i henhold til udlændingeloven, med hensyn til domstolskontrol ikke bør være ringere beskyttet end personer, der undergives anden administrativ frihedsberøvelse, og der er med bestemmelsen lagt op til en domstolskontrol af samme intensitet som domstolskontrol i henhold til grundlovens § 71, stk. 6. Det blev i kendelsen desuden fastslået, at selv om beslutningen om frihedsberøvelse sker for at sikre gennemførelsen af udvisningsafgørelsen, og selv om gyldigheden af denne afgørelse ikke kan prøves under en sag om frihedsberøvelse i henhold til § 37, skal kontrol af frihedsberøvelsens lovlighed indebære en vis prøvelse af grundlaget for afgørelsen. Den konkrete sag angik udvisning af hensyn til statens sikkerhed efter en farevurdering på grundlag af fortrolige oplysninger, og der blev krævet en rimelig sandsynliggørelse af, at der havde været et sådant faktisk grundlag, at frihedsberøvelsen ikke kunne anses for uhjemlet eller ubegrundet.

Højesteret finder, at prøvelsen efter § 37 skal omfatte en rimelig sandsynliggørelse af, at det grundliggende faktum er fastslået med rette efter de foreliggende oplysninger. Endvidere indebærer prøvelsen, at retten skal tage stilling til, om betingelserne for at udvise på dette grundlag må anses for opfyldt, og herunder prøve den retlige subsumption og om udvisningen er proportional.

Domstolsprøvelsen af frihedsberøvelsens lovlighed vil således – på det foreliggende faktuelle grundlag – indebære en stillingtagen til udvisningen, uanset at der består en særskilt adgang til administrativ klage over og domstolsprøvelse af gyldigheden af udvisningen, og uanset om der måtte versere en sådan sag. Muligheden for en sådan prøvelse af udvisningen kan ikke føre til en begrænsning af domstolenes prøvelse af frihedsberøvelsens lovlighed i et system, der er tilrettelagt med henblik på en hurtig prøvelse efter de regler, der gælder for administrativt bestemt frihedsberøvelse.

Efter det anførte om prøvelsen finder Højesteret, at de spørgsmål, som A ønsker stillet til EU-Domstolen, ikke vil have betydning for afgørelsen af sagen, og der er derfor ikke grundlag for at forelægge spørgsmål for EU-Domstolen.

Efter de foreliggende oplysninger kan det lægges til grund, at A i ejerens fravær og uden hans tilladelse har opholdt sig i en lukket kolonihave, hvor der var opsat et træskur på grunden, og at han ved politiets ankomst sad sammen med to andre personer på terrassen og spiste. Han forklarede til politiet, at han havde tilbragt tre dage i kolonihavehuset. Sagen er afgjort med et udenretligt bødeforelæg på 25 kr. for overtrædelse af straffelovens § 264, stk. 1 (husfreds-krænkelse). Forholdet er begået kort tid efter As indrejse i Danmark. Han har tidligere vedtaget en bøde på 1.000 kr. i henhold til et udenretligt bødeforelæg af 5. februar 2010 for butikstyveri af barberblade til en værdi af 924,96 kr. A har ingen tilknytning til Danmark.

Højesteret finder, at en husfredskrænkelse af en karakter som den foreliggende har en så tilfældig karakter og så begrænset skadevirkning, at forholdet ikke kan anses for at være omfattet af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, om hensynet til den offentlige orden, således som denne bestemmelse må forstås efter dens ordlyd, forhistorie og forarbejder.

Frihedsberøvelsen af A var derfor ikke lovlig.

Det bemærkes, at Højesteret finder, at frihedsberøvelsen også ville være ulovlig, fordi udvisning af A ville være i strid med direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 (opholdsdirektivet), jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 3, idet husfredskrænkelsen har en så tilfældig karakter og så begrænset skadevirkning, at hans adfærd – uanset at han tidligere har begået et tyveri og nu kort efter indrejse tillige husfredskrænkelse – ikke kan anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, jf. direktivets artikel 27, stk. 2, 2. led.

Højesteret tager herefter As påstand til følge.

Thi bestemmes:

Frihedsberøvelsen af A burde ikke have været opretholdt ved Københavns Byrets kendelse af 21. juli 2010.